

Opublikowano dnia 4 kwietnia 1957 r.

BIBLIOTEKA

Polska

POLSKIEJ RZECZYPOSPOLITEJ LUDOWEJ

OPIS PATENTOWY

Nr 38634

Kl. 30 a, 8/01

Władysław Laszczak

Kraków, Polska

Karol Ordower

Kraków, Polska

Ludwik Kalinowski

Kraków, Polska

Plomba zewnątrzopłucna

Patent trwa od dnia 16 grudnia 1954 r.

Plomba zewnątrzopłucna służy do wypełnienia przestrzeni zewnątrzopłucnej, wytwarzanej dotychczas dla prowadzenia odmy zewnątrzopłucnej.

Są to kule o przekroju 2—4 cm, sporządzone z bezbarwnej przędzy perlonowej o ściągach miękkich lub też półtwardych o wadze 4—5 g, dla indywidualnego stosowania.

Stosowane dotychczas plomby opłucnowe stanowiły albo pełne kule z plastiku, albo dęte kule z masy plastycznej, zlepiane z dwóch półkul, albo wkłady z tkaniny plastycznej, (stosowane w Niemieckiej Republice Demokratycznej), wypełnienia z celofanu itp.

Wymienione powyżej plomby wykazywały jednak w praktycznym zastosowaniu następujące wady: były za ciężkie, rozklejały się w

sterylizacji lub też deformowały tak, że nie dawały rękojmi zupełnego zamknięcia półkul, a wreszcie nie dawały pozytywnych wyników.

Znamienną cechą wynalazku, stanowiącą jego istotną nowość jest to, że plomby opłucnowe są wykonane z idealnie czystej, bezbarwnej przędzy perlonowej, której specjalnym sposobem elektrotermicznym nadaje się niezmienny kształt kulisty, umożliwiając taki układ plomb, by stykały się tylko w pewnych punktach celem uzyskania przestrzeni wypełniających się zwykle wysiękiem po zabiegu operacyjnym. Plomby te mogą być wykonywane w kilku wielkościach i twardościach dla indywidualnego zastosowania.

Plomby według wynalazku nie ulegają żadnym zmianom chemicznym, zachowują one w

procesie sterylizacji i przy wypełnianiu jamy płucnej niezmienną kulistą formę; daje to możliwość wypełnienia komory stosunkowo małą ilością materiału przy najbardziej lekkim obciążeniu. Przeprowadzone badania doświadczalne na zwierzętach wykazały, że przedza perlonowa nie powoduje reakcji żywych tkanek, jakoteż nie daje odczynu zwłóknienia. Również ciała chemiczne stosowane przy jej wytwarzaniu nie wydostają się w otaczające tkanki i nie powodują ich zadrażnienia — przedza perlonowa jest bowiem dla tkanek żywych ciałem obojętnym.

Plomby według wynalazku, mimo iż są pełne, są zarazem bardzo lekkie (ważą ca 4—5 g) podczas gdy stosowane uprzednio pełne kule produkcji angielskiej ważyły około 30 g, a dęte — 12 g.

Wkład czystego srebra do poszczególnych kul w formie spiralnego drucika z czystego srebra rozwija w każdej plombie działanie oligodynamiczno-bakteriobójcze i umożliwia zarazem stwierdzenie rentgenogramem ułożenia plomb wypełniających jamę po operacji.

Założenie plomby zewnątrzopłucnej jest zabiegiem ostatecznym, nie wymagającym dodatkowych zabiegów i uniezależnia chorego od poradni leczniczej, wskutek czego należy ją uważać za bardziej celową aniżeli stosowaną dotychczas odnę zewnątrzopłucną (wypełnienie powietrzne na okres przeciętny lat trzech) zmuszającą chorego ponadto do ciągłej kontroli i okresowego dopełniania komory powietrzem.

Zastrzeżenie patentowe

Plomba zewnątrzopłucna, znamienne tym, że wykonana jest z bezbarwnej, idealnie czystej przedzy perlonowej, uformowanej w kształcie kuli o średnicy od 2 do 4 cm i o wadze od 4 do 5 g, przy czym wewnątrz tej kuli umieszczony jest odcinek spiralnego, srebrnego drucika.

Władysław Laszczak

Karol Ordower

Ludwik Kalinowski